

Прехвърленитѣ на изтокъ отъ града стада отъ свини пасѣли най-вече между днешния *Балдарански мостъ* и върха Бършенъ, което пространство било обрасло сѣщо съ джбова гора, отъ която днесъ, съ изключение малката и низка тъй наречена „Х. Анастасова Курия“, и поменъ даже нѣма, а буйната джбова гора е била именно между последната курия и *Балдаранския мостъ*, при който се и намиралъ втория „*Домузъ-бунаръ*“. Твърденията за нѣкогашни вѣковни гори около самия градъ Сливенъ, днесъ ще се видятъ невѣроятни или баснословни. Знае се, обаче, отъ стари хора, които помнятъ тия гори, или сж чували за нѣщо по-вече, отъ дѣдитѣ си. Така, до 1830 г. пространството между воденицитѣ при салханитѣ (до *Вардата* на изтокъ отъ Клуцохоръ) е било *гора*. Тя се е падала вънъ отъ стенната ограда на града (шарамп-ла) и въ нея ставали чести убийства. При кърджалийски и други разбойнишки нападения на града, труповетѣ на убититѣ въ тая гора оставали неприбрани дълго врѣме до премахването опасността. Пространството между *Ясж—тепе*, *Айвалж-дере* и днешното шосе за Карнобатъ било сѣщо обрасло съ гора, отъ дебели джбови дървета, преграбчвани едва отъ дваматрима души. Именно въ тая гора е станала решителната битка на руситѣ съ турцитѣ въ 1829 г. Турцитѣ почнали да я сечатъ следъ 1830 г., частъ отъ вѣковнитѣ дървета на която стоели дори до Кримската война (1854 г.) изкоренени тогава отъ дъно. Вече за по-източнитѣ Сливенски гори пише и очевидеца Молтке въ 1829 г. и отъ самия фактъ, че тукъ се въдѣли джбове. Малкъ споменъ отъ тѣхъ сж останалитѣ „*Дебелата курия* и „*Чаирлийката*“.

Презъ тия отминали години, Сливенското свинарство е ставало на *полудиви стада*, по сръбски начинъ, който днесъ се срѣща при Бургасъ и Долня Камчия, Смѣдово и Преславъ. Преди освобождението, въ квартала Клуцохоръ, частъ отъ тукашнитѣ привилегировани жители свободно се занимавали съ свинарска търговия. Даже има улица, която носи занаятчийското име *Домузчийски сокакъ* (свинарска улица¹⁾ между северната врата на черковния дворъ „Св. Никола“ и Куруча). Презъ тая уличка турчинъ не е можелъ да замръкне т. е. всѣки турчинъ, който се е осмѣлявалъ да мине презъ него нощно време, бивалъ убиванъ.

Интересно е да се знае, каква дума е *бахуръ*, тъй прочутъ въ Сливенъ (другаде „кървавица“), която не ще е турска, защото, преди всичко, турцитѣ не ядатъ каквато и да е частъ отъ свинското тѣло за да иматъ за нея свое име. На всѣки случай думата *бахуръ* не е славянска, та нѣма да бжде тол-

¹⁾ Тамъ се продавало свободно свинско месо.